

ΚΥΚΛΟΣ: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σχολείον της Νυκτός

ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θεατρική μεταφορά,
δραματ. επεξεργασία,
σκηνοθεσία

Ηλίας ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ

Σκηνικά, κοστούμια,
μάσκες

Κατερίνα ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

Μουσική

ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ορέστης
Πυλάδης
Ξενογός

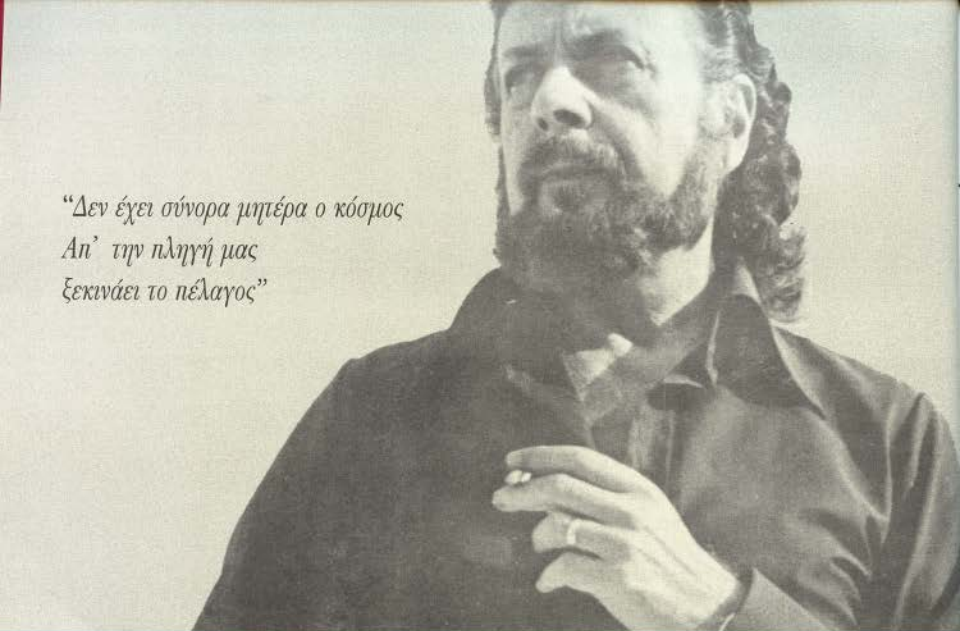
Ισιδωρος ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
Ηλίας ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ
Μαριλένα ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Δύο φαντάσματα πλανώνται μέσα στο χρόνο. Είναι ο Ορέστης και η σκιά του, ο Πυλάδης. Δύο φαντάσματα, που κάνουν κύκλους από τότε που ξεκίνησαν στα παλιά χρόνια κι όλο έρχονται και ξανάρχονται στη γη την ελληνική. Επιστρέφουν ολοένα για να επιτελέσουν τον ίδιο φόνο, άλλη μια φορά. Είναι η μοίρα τους να επιστρέφουν: στον Πελοποννησιακό πόλεμο, στις έριδες του '21, στον εμφύλιο. Είναι η μοίρα τους να κουβαλούν τη Γνώση των Αιώνων που μεσολάβησαν. Είναι η μοίρα τους κάθε φορά να βρίσκουν τον τόπο αλλαγμένο -γνώριμο ναι, αλλά τα πράγματα πιο «μικρά». Κι αυτή τη φορά -απόψε- ξανάρθαν. Σήμερα. Στις Μυκίνες. Γιατί σήμερα; Τι θέλουν από μας; Τι κουβαλούν μαζί τους; Ο Ορέστης και ο βουβός φίλος Πυλάδης είναι εδώ, ανάμεσά μας. Ακούστε την αλήθεια τους. Στις πλάτες τους κουβαλούν την Ιστορία. Στα χέρια τους αίμα εμφύλιο. Και στην ψυχή την ήττα, μια ήττα που κλείνει μέσα της τη μνήμη, δηλαδή-μπορεί-τη νίκη.

Σ-Ν.

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΙΡΗΝΗΣ ΥΜΗΤΤΟΥ

“Δεν έχει σύνορα μητέρα ο κόσμος
Απ’ την πληγή μας
Ξεκινάει το πέλαγος”

Δυο στίχοι που κλείνουν μέσα τους την αιώνια νεότητα και την παγκοσμιότητα του ποιητή της Ρωμιοσύνης, του ποιητή που τραγούδησε για να σμιξεί τον κόσμο, του ποιητή που υποχρέωσε τον Λούι Αραγκόν να θέσει ερωτήματα, παρουσιάζοντας τη Σονάτα του Σελινόφωτος στο Παρίσι.

«Από πού έρχεται αυτή η ποίηση; Από πού έρχεται αυτό το ρίγος; Όπου τα πράγματα έτσι όπως είναι παίζουν ρόλο φαντασμάτων, όπου ο Έλληνας Άμλετ έρχεται αντιμέτωπος όχι πια με τους νεκρούς βασιλιάδες και ο καινούργιος Οιδίποδας έρχεται αντιμέτωπος όχι πια με τη Σφίγγα, αλλά με τα ύπουλα οικεία πράγματα». Ερωτήματα καταδικασμένα να παραμείνουν αναπάντητα, μια που είναι αναγκαία για να υπογραμμίσουν την ταραχή, την έκπληξη, την αμηχανία που προκαλεί μια ποίηση αληθινά νέα, όπως η ποίηση του Γιάννη Ρίτσου, ενός από τους μεγαλύτερους ποιητές του κόσμου, κατά τον Λούι Αραγκόν.

Αυτόν τον ποιητή παρουσιάζουμε απόψε, εδώ ψηλά στους Βράχους. Αυτό τον ποιητή, που έζησε από κοντά όσο ίσως κανένας άλλος ομότεκνός του, βήμα το βήμα, τη σταύρωση του λαού μας, από τη Μικρασιατική καταστροφή, τη δικτατορία του Μεταξά, τον πόλεμο και την κατοχή, την αντίσταση και την απελευθέρωση, τον εμφύλιο - τη βάρβαρη ιμπεριαλιστική επέμβαση. Σήκωσε και ο ίδιος το σταυρό του χέρι χέρι με το λαό μας, σε όλους τους τόπους των μαρτυριών και των βασανιστηρίων της μετεμφυλιακής Ελλάδας και έμεινε άρθιος, αλύγιστος, ασυμβίβαστος. Γιατί όλα αυτά που βίωσε στη μακρόχρονη δημιουργική του πορεία, ήταν συνειδητή επιλογή ζωής.

Ο ποιητικός, αγωνιστικός και ανθρώπινος δρόμος του Γιάννη Ρί-

τσου δεν έχει σύνορα και δεν μπορεί να ξεχωριστεί σε κατηγορίες. Η πορεία αυτή είναι αδιαίρετη, κανείς δεν μπορεί να προσεγγίσει τον Ρίτσο από τη μια πλευρά, χωρίς να διαπλακεί με τις άλλες. Η κάθε μια και όλες μαζί κλείνουν μέσα τους όλες τις ομορφίες της ζωής, που βρήκαν την ολοκλήρωσή τους σε αυτόν το σπουδαίο άντρα της άγριας και περήφανης Μονεμβασιάς, που ευτύχησε να δώσει στη χώρα μας και το λαό μας, την Πρωτομαγιά του 1909, τον ποιητή που έμελε να γίνει ο ποιητής του λαού μας. Ασυμβίβαστη κι αυτή, όπως και το παιδί της. Μας τον ξαναπήρε κοντά της και τον έκρυψε στους κόλπους της τρεις μέρες μετά τον θάνατό του -στις 11 Νοέμβρη 1990, ώρα 9.25- νικητή και ειρηνοφόρο της ζωής, κάνοντάς μας τη χάρη να μας αφήσει κληρονομιά το έργο του.

Μεγάλη ευθύνη όλων μας, αλλά περισσότερο της νέας γενιάς, να κατανοήσουμε, να βιώσουμε, να διδαχτούμε από τα επίκαιρα όσο ποτέ μηνύματα από το πολύπλευρο και πολυδιάστατο έργο του. Και ως αληθινά μεγάλος ποιητής, δεν μας αδίκησε, δεν μας έκρυψε την αλήθεια, μας άφησε το κλειδί και το μήνυμα πως θα τον αναζητήσουμε στην ώρα της ανάγκης μας.

«Πίσω από τα πράγματα κρύβονται για να με βρείτε, αν δεν με βρείτε, θα βρείτε τα πράγματα θ' αγγίζετε εκείνα που άγγιξε το χέρι μου θα σμιξουν τα χνάρια των χεριών μας».

Αυτό το άγγιγμα των ποιητών της παγκοσμιότητας επιχειρούμε μέσα από αυτό τον Κύκλο.

Θέλουμε τα χνάρια να σμιξουν και να τραγουδήσουμε όλοι μαζί «Μες στην ειρήνη διάπλατα ανασαίνει όλος ο κόσμος, μ' όλες τις ομορφίες του».

ΟΡΕΣΤΗΣ

*Η παράσταση πρωτοπαρουσιάστηκε στις 19 και 20 Φεβρουαρίου 1999,
στο Φεστιβάλ MONOPLAY του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου
στο Μπαγκλαντές, όπου εκπροσώπησε τη χώρα μας
διακρινόμενη ανάμεσα σε όλες τις συμμετοχές.*